

**מדינת ישראל**

ע"י פרקליטות המדינה  
משרד המשפטים  
משד' וולפסון 2, קריית הממשלה, ירושלים  
טל': 02-6466465 ; פקס: 02-6468030

**המעוררת**

**- נ ג ד -**

1. **נור אנואר בן חסן ווכאד**  
ת"ז 207039686, יליד 1999  
באמצעות ב"כ עו"ד חמודי מסרי  
מרח' הוואדי 30, חיפה  
טל': 0525959757 ; מייל: Shtewidoaa@gmail.com
2. **ראני בן יחיא אבו טריף**  
ת"ז 212169954, יליד 2002  
באמצעות ב"כ עו"ד אלעד פסקרו  
מעפולה  
טל': 054659720 ; מייל: eladpaskaro@gmail.com
3. **שאדי בן חסן מחמוד**  
ת"ז 318373008, יליד 1997  
באמצעות ב"כ עו"ד אמיר אבו חאטום  
מרח' דרך יפו 19, חיפה  
טל': 052-9515152 ; מייל: office@amiradv.co.il
4. **ג'ואן בן איהאב זובידאת**  
ת"ז 207852450, יליד 2000  
באמצעות ב"כ עו"ד תמי אולמן ועו"ד חליל ביאדי  
מרח' פלים 2, חיפה  
טל': 052-5450250 ; מייל: ulmantami@gmail.com
5. **אדם בן עלי עומר**  
ת"ז 322945767, יליד 2002  
באמצעות ב"כ עו"ד זוהר ארבל  
מרח' יוספטל גיורא 37, עפולה  
טל': 053-8788878 ; מייל: zohar55a@gmail.com

**המשיבים**

**הודעת ערעור**

מוגש בזאת ערעור על הכרעת הדין וגזר הדין של בית המשפט המחוזי בחיפה (כב' השופט א' פורת) שניתנו במסגרת ת"פ 40143-07-21.

עניינו של הערעור הוא בלינץ' אכזרי שביצעו המשיבים כלפי נפגע העבירה, במהלך אירועי "שומר חומות", אך בשל היותו יהודי.

בתמצית, במהלך חודש מאי 2021, ויום לאחר שהתקיימה תהלוכה של אנשים רבים שחלקם נשאו דגלי ישראל, במסגרתה נזרקו אבנים על ביתו של המשיב 1, הגיעו אל משיב 1 שמועות כי יהודים מתכננים

לפגוע בביתו. לנוכח השמועות, המשיב 1 קרא למכריו להתאסף בביתו. בהמשך לכך, באותו הלילה הגיעו לשם המשיבים 2-5 ואחרים. במהלך שהותם בבית המשיב 1, יצאו המשיבים 1-3 לשכונה מעבר לכביש ופגעו במזיד בכלי רכב שחנו בסמוך לבית כנסת, זרקו אבנים לעבר בית שעליו התנוסס דגל ישראל, והמשיב 1 אף השליך זיקוק דולק לעבר אותו הבית.

בהמשך אותו הלילה, בסמוך לחצות, הבחינו המשיבים 1-2 בנפגע העבירה פוסע בחורשה סמוכה. השניים הגיעו אליו בריצה, רעולי פנים, ולאחר שביררו אם הוא יהודי, הפילו אותו על הקרקע והחלו להכותו באכזריות. במקביל, הצטרפו המשיבים 3-5 ורבים נוספים שמספרם אינו ידוע, רעולי פנים גם הם, ותקפו את נפגע העבירה במכות אכזריות, בעיטות ואגרופים, כשהם הולמים בראש ובגופו, בעודו מוטל על הקרקע חסר אונים. לאחר שהפליאו בנפגע העבירה מכות אכזריות וגרמו לו לחבלות חמורות ולדימומים, הפקירו אותו המשיבים מוטל על הקרקע, שותת דם, בחורשה החשוכה. לאחר זמן מה בו היה מוטל חבול ומדמם על הקרקע, ובכוחותיו האחרונים, הגיע נפגע העבירה לבניין מגורים ואזרחים שהיו במקום הזעיקו את כוחות ההצלה. נפגע העבירה פונה לבית החולים עם חבלות חמורות שכללו שברים בפנים, באף ובצלעות. הוא אושפז ל-16 ימים ועבר ניתוח פולשני בהרדמה כללית, כאשר בין היתר נסגר פיו עם קשתות אריק וחוטי מתכת.

בתום ההליך המשפטי הורשעו המשיבים, בין היתר, בעבירה של חבלה בכוונה מחמירה לפי סעיף 329(א)(1) וסעיף 29 לחוק העונשין, על רקע לאומני, והמשיבים 1-3 הורשעו גם בעבירות רכוש ממניע לאומני. ביחס לעבירת החבלה בכוונה מחמירה, נקבע כי מעשי המשיבים לא נכללים בגדרי "מעשה טרור" כהגדרתו בחוק מאחר ולא התקיים התנאי המפורט בס"ק (2). בית המשפט המחוזי קבע כי גרסתם האחידה לפיה מטרת התקיפה האלימה הייתה למנוע מנפגע העבירה לפגוע בביתו של המשיב 1, סותרת את חזקת הכוונה לפיה המעשים עוררו פחד או בהלה בציבור. כן נקבע, כי המשיבים לא היו עם סממנים חיצוניים שיקנו למעשיהם ממד "טרוריסטי", וכי התקיפה בוצעה במקום מבודד, בשעת לילה מאוחרת, שלא בפרהסיה.

המערערת סבורה כי קביעה זו של בית המשפט קמא שגויה. לא ניתן לקבל מסקנה שלפיה ביצוע לינץ' אכזרי בידי המון זועם ורעול פנים בעובר אורח בודד, אך בשל היותו יהודי, במקום מבודד, בשעת לילה מאוחרת, ועל רקע אירועי "שומר חומות" – אינו מעורר פחד ובהלה בציבור במידה הנדרשת להוכחת יסודותיו של מעשה טרור.

לשיטתה של המערערת, מהראיות בתיק, כמו גם ממכלול נסיבות העניין, עולה כי חזקה על המשיבים כי היו מודעים לכך כי ביצוע הלינץ', על רקע לאומני, יעורר פחד או בהלה בציבור, אשר היה מצוי אותה עת בעיצומם של אירועי אלימות בהיקף חסר תקדים. אמנם על פי קביעת בית משפט קמא הנכבד המשיבים פעלו מלכתחילה מתוך רצון להגן על בית המשיב 1, אך בהתאם להוראות החוק למאבק בטרור, אין זה הכרחי כי המטרה לעורר פחד או בהלה בציבור תהיה המטרה הבלעדית או העיקרית. המערערת תטען עוד כי למצער, חזקה עליהם כי צפו, בוודאות גבוהה, כי מעשיהם יביאו לפחד ובהלה בקרב הציבור היהודי ככלל ובפרט הדיירים היהודים המתגוררים בשכונה.

באשר לגזר הדין, בית המשפט גזר על המשיבים עונש של 50 חודשי מאסר בגין התקיפה, ו-6 חודשים נוספים במצטבר למי מהמשיבים שהורשע גם בעבירות רכוש. המערערת סבורה כי עונש זה אינו הולם, אף בהינתן זיכוי המשיבים מביצוע עבירה בנסיבות מעשה טרור. המעשים שביצעו המשיבים, אשר בית משפט קבע שנעשו על רקע לאומני, הם מן החמורים שבדין, ויש להוקיעם מכל וכל ולמצות את הדין עם מבצעים.

## רקע עובדתי

### א. כתב האישום

1. ביום 19.7.21 הוגש כתב אישום נגד המשיבים.
2. לפי המבוא לכתב האישום, האירועים המפורטים התרחשו בעיצומה של מערכה צבאית בין מדינת ישראל לבין ארגון חמאס ברצועת עזה, אשר כונתה מבצע "שומר חומות", במהלכה האוכלוסייה האזרחית במדינה הייתה נתונה תחת מתקפה של מאות רקטות. בה בעת התעורר גל התפרעויות אלימות ברחבי הארץ על רקע לאומני-גזעני, שכלל תקיפות של כוחות המשטרה והביטחון ושל אזרחים יהודים וערבים.
3. עוד לפי המבוא, המשיבים 1, 3, 4 ו-5 מתגוררים בעיר חיפה, וקיימת היכרות ביניהם, והמשיב 2 מתגורר בירכא וקיימת היכרות בינו לבין המשיב 1.
4. לפי עובדות כתב האישום, המשיב 1 מתגורר עם הוריו ברחוב דרך אלנבי בחיפה, בבית פרטי, כאשר מעבר לכביש ברחוב, במורד החורשה, נמצא בית הכנסת הסלוניקאי.
5. במהלך יום 12.5.21 צעדו אנשים רבים ברחוב אלנבי בחיפה, בעודם צועקים וכאשר חלקם נושאים דגלי ישראל. במהלך מעברם ליד ביתו של המשיב 1, אנשים שזהותם אינה ידועה זרקו לעבר הבית אבנים. מיד ובסמוך הגיעה משטרה למקום והשתלטה על התהלכה. המשיב 1 לא שהה בבית בזמן זה, והאירוע צולם חלקית על ידי בני משפחתו. בעקבות כך, ולאחר שהגיעה למשיב 1 ולקרוביו שמועה כי יהודים יגיעו לפגוע בביתם ולשרוף אותו, קרא המשיב 1 למכריו להגיע לביתו ולהתאסף שם. המשיבים 2-5 ואנשים נוספים הגיעו לבית המשיב 1 במהלך הלילה שבין 13.5.21 ל-14.5.21, כאשר ברשותם מסכות כדי למנוע את זיהויים.
6. באותו הלילה, בשעה 23:00 לערך, התרחקו המשיבים 1-3 מהבית והלכו יחד לשכונה שמעבר לכביש. המשיב 1 הדליק זיקוק וזרק אותו לעבר בית שעליו דגל ישראל ונמצא בקרבת בית כנסת, וחלק מהמשיבים זרקו אבנים לעבר הבית. המשיבים 1-3 הגיעו לחניון בית כנסת ופגעו במזיד במספר כלי רכב שחנו במקום, באמצעות אלות, וגרמו להם נזקים, בסברם כי מדובר בכלי רכב השייכים ליהודים. לאחר מכן, חזרו לבית של המשיב 1.
7. בהמשך אותו הלילה, בסמוך לחצות, צעד נפגע העבירה, יליד 1973, במעלה דרך אלנבי בדרכו לביתו ברחוב המעפילים בחיפה, כשהוא בגפו ולא מחזיק כל חפץ. במהלך צעידתו הבחין נפגע העבירה כי בהמשך הרחוב ישנה התפרעות, וכדי להימנע מהגעה אליה החל לרדת במורד החורשה. המשיבים 1 ו-2 הבחינו בנפגע העבירה, והגיעו אליו בריצה מהבית, כשהם עוטים מסכות על פניהם למניעת זיהויים. בסמוך, נשמעו צעקות כי מדובר ביהודי, והמשיב 2 שאל את נפגע העבירה אם הוא ערבי או יהודי. נפגע העבירה, מחשש מפני המשיבים, השיב כי הוא ערבי ואמר כי הוא "מסטול" וניסה להציג מצג שווא לפיו הוא במצב דומה לשיכור. הנוכחים במקום אמרו לו כי הוא משקר וכי הוא יהודי, והמשיב 2 דחף אותו והפילו לקרקע. במקביל, הגיעו למקום בריצה המשיבים 3-5 ורבים אחרים נוספים, רעולי פנים, שזהותם ומספרם אינם ידועים.
- המשיבים יחד עם האחרים תקפו את נפגע העבירה בעודו מוטל על הקרקע במכות, אגרופים ובעיטות, כשהם הולמים בראשו ובגופו, בצוותא חדא, וגרמו לו לחבלות חמורות. במהלך המתואר, נשמעו קללות וקריאות "תהרגו אותו".

8. לאחר שהפליאו מכות בנפגע העבירה וגרמו לו חבלות חמורות, דימום וכאב, הפקירו המשיבים והאחרים את נפגע העבירה במורד החורשה החשוכה, כשהוא מוטל על הקרקע, וחזרו לבית המשיב 1.
9. לפי הנטען בכתב האישום כל זאת עשו המשיבים בצוותא עם האחרים, מתוך מניע לאומני-אידיאולוגי ובמטרה לעורר פחד או בהלה בציבור, וכאשר היה במעשיהם כדי להוות סיכון ממשי לפגיעה חמורה בגופו של נפגע העבירה.
10. לאחר פרק זמן שאינו ידוע, במהלכו היה נפגע העבירה מוטל חבול על הקרקע ולאחר שאיבד את הכרתו, עלה בידו להתרומם ולעמוד על רגליו. נפגע העבירה הקיף את בית הכנסת, הגיע לבניין מגורים קרוב וקרא לעזרת הדיירים, אשר הזעיקו עבורו עזרה. אנשי מד"א שהגיעו למקום ופינו את נפגע העבירה לבית החולים, שם הוא אושפז.
11. כתוצאה ממעשיהם של המשיבים אשר בוצעו בצוותא עם האחרים, נגרמו לנפגע העבירה חבלות חמורות: **שברים בפנים, באף ובצלעות. במהלך אשפוזו בוצעה התערבות כירורגית בהרדמה כללית, פינו נסגר עם קשתות אריק וחטי מתכת, ואף עם שחרורו היה פיו סגור באופן זה. נפגע העבירה סבל מכאבים פיזיים ונפשיים, וכן נפגעה תחושת הביטחון שלו.**
12. בגין המעשים המפורטים, יוחסה למשיבים עבירה של מעשה טרור של חבלה בכוונה מחמירה לפי סעיף 329(א)(1) יחד עם סעיף 29 לחוק העונשין; למשיבים 1-3 יוחסו גם מספר עבירות של חבלה במזיד ברכב ממניע של גזענות לפי סעיף 413 וסעיף 144, יחד עם סעיף 29 לחוק; ולמשיב 1 יוחסה גם עבירה של מעשה פזיזות ורשלנות ממניע של גזענות לפי סעיף 338(א)(3) בצירוף סעיף 144 לחוק.
- ... העתק כתב האישום מצ"ב ומסומן א'.

## ב. הכרעת הדין

13. היות שערעורה של המערערת ממוקד, כאמור, בסוגיית הרשעתם של המשיבים בביצוע עבירה חבלה בכוונה מחמירה בנסיבות מעשה טרור, להלן תוצג תמצית הכרעת הדין הנדרשת להכרעה בסוגיה זו בלבד.
14. התשתית הראייתית נגד המשיבים הורכבה בעיקר מהודאותיהם והפללתם ההדדית זה את זה בחקירותיהם. ביחס לביצוע הלינץ' נסמך בית המשפט גם על עדותו של נפגע העבירה, אותה מצא אמינה ועקבית. נוכח כפירת המשיבים במיוחס להם, התיק נוהל במלואו על פני ישיבות הוכחות מרובות. יצוין כי בתחילה היו המשיבים נכונים להודות במעשים שיוחסו להם, בתנאי שהמערערת תסכים כי אלה לא בוצעו בנסיבות מעשה טרור. המערערת סירבה לתקן את כתב האישום באופן זה והתיק נוהל, כאשר ההגנה התמקדה ברכיב הטרור וביסודות הראייתיים שנטענו על ידי המערערת, להוכחת הרכיב שבמחלוקת.
15. ביחס לאירוע התקיפה, אימץ בית המשפט קמא את השתלשלות האירוע כפי שתוארה בכתב האישום, למעט ענין הקללות והקריאות שנטען שהושמעו במהלך התקיפה. בית המשפט מצא את גרסת נפגע העבירה אמינה ועקבית, ועמד על כך שהפרטים המסוימים ששינה בגרסאות שמסר נמצאים בשולי הדברים. נקבע כי "בעדותו בפני סיפר המתלונן על התקיפה שעבר, לא ניסה להגזים בתיאוריו ולא זיהה את הנאשמים דווקא כמי שתקפו אותו. כתוצאה מאירוע התקיפה נגרמו למתלונן חבלות חמורות כאמור בכתב האישום, כפי שעלה מעדותו בפני ונתמך באופן מלא במסמכים הרפואיים (ת/48), שעליהם לא היה

חולק. " (פס' 36 להכ"ד). עוד נקבע, כי תיאורו של נפגע העבירה את התקיפה מתיישב עם אמירות המשיבים בחקירותיהם בשב"כ ובמשטרה, שם מסרו גרסאות מפורטות המפלילות את עצמם ואחד את השני.

16. בית המשפט העדיף את גרסאות המשיבים כפי שנמסרו בחקירותיהם, על פני העדויות שמסרו בבית המשפט, וקבע כי אלו משתלבות זו בזו, מחזקות זו את זו, שומרות על קו ברור של התרחשות הדברים, ומתיישבות עם עדות נפגע העבירה ועם הנזק שנגרם לרכבים. בית המשפט עמד על הכיוון האחיד להתפתחות גרסאות המשיבים כולם, כאשר תחילה הכחישו, לאחר מכן מסרו כולם גרסה מפורטת המפלילה את עצמם ואת האחרים, ולבסוף חזרו מהגרסה המפורטת והמפלילה, הכחישו את הנזק לרכוש והודו בהשתתפות מצומצמת באירוע התקיפה. המשיב 1, בניגוד לאחרים, הכחיש לחלוטין שתקף את נפגע העבירה גם בגרסתו האחרונה. ביחס לגרסאות שהשמיעו המשיבים בבית המשפט נקבע כי הן "מדיפות ריח של מלאכותיות וחוסר אמון נוכח סירוב עיקש ואחיד, להפליל איש את רעהו, וניכר כי מגמת מזעור המעשים מקורה ברצון למזער את חומרת הדברים באופן שקרי ותלוש מההגיון. מרצון לנקום ולהפרע בגורם מסוכן, מבקשים הנאשמים לשכנע כי נקטו בחמלה כמעט כלפי הקרבן, זהו היפוך לבבות שאינו הגיוני בעליל, שאף אינו תואם את הלך הרוח ששרר אצלם עובר לארוע התקיפה." (פס' 39 להכ"ד).

17. טענת המשיבים כי הודאותיהם בחקירות נבעו מלחץ ותוכנן הושם בפיהם, נדחו, ונקבע בין היתר כי ניתן למצוא בחומרי החקירה סימנים רבים המעידים כי היו להם שליטה ורצון טוב וחופשי ביחס לכל מה שמסרו, ומה שבחרו שלא למסור.

18. בהתאם לאמור, נקבע כי המשיבים כולם לקחו חלק פעיל בתקיפה שגרמה לנפגע העבירה, במצטבר, חבלות חמורות, וכי בהתאם לעדות המשיבים ונפגע העבירה השתתפו בתקיפה גם אחרים שזהותם ומספרם לא הוכחו. נקבע כי אין לנתק את מעשיו של כל אחד מהמשיבים ולבחון בפריזמה נפרדת, וכי המדובר בתקיפה על רקע לאומני, בשל היות נפגע העבירה יהודי, שנחשד כמי שמטרתו פגיעה בבית המשיב 1 (פס' 105 להכ"ד).

19. ביחס ליסוד הנפשי הנדרש בעבירת החבלה בכוונה מחמירה, קבע בית המשפט כי הוכח יסוד הכוונה לגרום לחבלה חמורה, וכי מטרת המשיבים הייתה למנוע מנפגע העבירה להגיע לבית המשיב 1 ולמעשה "לשתקו" מפני אפשרות של גרימת נזק (פס' 106 להכ"ד).

20. מכאן, עבר בית המשפט קמא להכרעה בשאלה האם מעשה המשיבים מהווה מעשה טרור, בהתאם להגדרתו בחוק המאבק בטרור, שם נקבע כך :

"מעשה טרור" – מעשה המהווה עבירה או איום בעשיית מעשה כאמור, שמתקיימים לגביהם כל אלה :

- (1) הם נעשו מתוך מניע מדיני, דתי, לאומני או אידאולוגי ;
- (2) הם נעשו במטרה לעורר פחד או בהלה בציבור או במטרה לאלץ ממשלה או רשות שלטונית אחרת, לרבות ממשלה או רשות שלטונית אחרת של מדינה זרה, או ארגון ציבורי בין-לאומי, לעשות מעשה או להימנע מעשיית מעשה ;
- (3) במעשה שנעשה או במעשה שאיימו בעשייתו, היה אחד מאלה, או סיכון ממשי לאחד מאלה :
  - (א) פגיעה חמורה בגופו של אדם או בחירותו ;
  - (ב) פגיעה חמורה בבטיחות הציבור או בבריאותו ;

[...]

21. ביחס לס"ק (1), נקבע כי הודיית המשיבים בחקירות מלמדת היטב כי הם ידעו, עובר להשתתפותם בתקיפה, כי נפגע העבירה הינו יהודי, שהרי שחשדו כי הוא נמנה על הקבוצה היהודית המבקשת לתקוף את בית המשיב 1, והמשיב 2 בירר עם נפגע העבירה האם הוא אכן יהודי. מכאן, נקבע כי המדובר במעשה שרקעו לאומני.

22. בנוסף, קבע בית המשפט כי מתקיים הקבוע בס"ק (3) לחוק, שכן אין חולק שבמעשה המשיבים טמונה פגיעה חמורה בגופו של אדם.

23. עם זאת, קבע בית המשפט כי לא מתקיים התנאי הקבוע בס"ק (2), כאשר החלופה הרלבנטית לענייננו היא שהמעשה נעשה "במטרה לעורר פחד או בהלה בציבור". בית המשפט עמד על כך שלפי חוק המאבק בטרור אכן אין זה משנה אם המטרות שלעיל יהיו העיקריות או הבלעדיות, וכי ניתן להחיל את הלכת הצפיות על הכוונה המיוחדת הנדרשת לפי חוק המאבק בטרור. לצד זאת, נקבע כי גם אם ניתן לומר שבכל תקיפה אלימה של יהודי המתפרסמת יש משום הטלת אימה על הציבור, הרי שמדובר בחזקה עובדתית הניתנת לסתירה.

24. לפי קביעת בית המשפט, מחומר הראיות עלה כי מטרת המשיבים הייתה הגנה על בית המשיב 1, וכי התקיפה האלימה כלפי נפגע העבירה אירעה במסגרת אותה מטרה. נקבע, כי זו הגרסה היחידה והעקבית שהניחה המאשימה בפני בית המשפט, ועל כן אין יסוד לפקפק במניע המשיבים כפי שעלה מחקירותיהם. לפיכך, קבע בית המשפט כי גרסתם האחידה של המשיבים לעניין המניע לתקיפה האלימות, סותרת את חזקת הכוונה.

25. בנוסף על האמור, קבע בית המשפט כי לא אותר אצל המשיבים כל סממן חיצוני שיקנה למעשיהם ממד "טרוריסטי", ומעל הנדרש צוין כי האירוע התרחש בשעת לילה, במקום מבודד, שלא בפרהסיה.

26. מטעמים אלו, הרשיע בית המשפט המחוזי הנכבד את המשיבים בעבירה של חבלה בכוונה מחמירה לפי סעיף 329(א)(1) וסעיף 29 לחוק העונשין, אך קבע כי לא הוכח שהיא בוצעה בניסבות מעשה טרור.

### **... העתק הכרעת הדין מצ"ב ומסומן ב'.**

27. במסגרת הטענות לעונש, הגישה המערערת את טיעוניה בכתב. בנוסף, הגישה תסקיר נפגע עבירה, עותק מרישומי הפלילי של המשיב 1 ופסק דין בעניינו לצורך עתירתה להפעלת מאסר על תנאי, ועותק מרישומי הפלילי של המשיב 5 ופסק דין של בית המשפט העליון בתיק אחר שנוהל נגדו במסגרת אירועי שומר חומות.

28. בטיעוניה הכתובים הדגישה המערערת את האווירה הנפיצה ששררה במדינה במהלך מבצע שומר חומות, את היות התקיפה על רקע לאומני, ואת העבירות הנוספות בהן הורשעו המשיבים 1-3. כן, עמדה המערערת על המשמעויות הקשות של האירוע על נפגע העבירה ותיארה את ההשלכות ההרסניות על גופו ועל נפשו. תואר כי תסקיר נפגע העבירה מיום 29.7.25 משקף תמונת נזקים קשה ובעלת השלכות נרחבת על כל תחומי חייו של נפגע העבירה, הכוללות נזקים רפואיים ונזקים נפשיים. עוד תואר, כי הרושם המתקבל מהתסקיר הוא שמדובר בהשלכות ארוכות טווח ועמוקות וכי עומד בפניו תהליך החלמה ארוך וממושך. המערערת הפנתה גם לחומר הרפואי מבית החולים ולתיעוד החזותי של נפגע העבירה החבול, שהוגשו לבית המשפט. כן הפנתה, לעדות נפגע העבירה בפני בית המשפט במסגרתה תיאר את החבלות החמורות שנגרמו לו, הסבל הרב והנזקים החמורים שעדיין מלווים אותו. המערערת עמדה גם על הפקרת המשיבים את נפגע העבירה לאחר ביצוע התקיפה האלימה, שחייבה אותו למצוא עזרה על מנת להציל את עצמו, בעודו חבול וכואב.

לנוכח הנסיבות, עתרה המערערת לקביעת מתחם ענישה הנע בין 7 ל-10 שנות מאסר בפועל, ביחס לאירוע התקיפה האלים, ולהטלת תקופת מאסר בפועל נוספת ומצטברת של מספר חודשים בגין עבירות הרכוש שבוצעו גם הן ממניע לאומני.

ביחס למיקום המשיבים בתוך המתחם, עמדה המערערת על התסקירים שהוגשו בעניינם, אשר לא באו בהמלצה שיקומית, ועל עברם הפלילי של המשיבים 1 ו-5. בנסיבות אלו, עתרה למקם את עונשו של המשיב 1 בשליש השני של המתחם ולהפעיל מאסר מותנה בר הפעלה במצטבר; את עונשם של המשיבים 2, 3 ו-4 בשליש הראשון של המתחם אך לא בתחתית; ואת עונשו של המשיב 5 במחצית השנייה של המתחם ולהורות כי הענישה תימנה מיום סיום ריצוי עונש מאסר שריצה בגין הרשעתו בתיק אחר במהלך אירועי שומר חומות.

29. ההגנה הגישה ראיות שונות לעונש, ובית המשפט שמע מספר עדי אופי. בטיעוניהם עמדו ב"כ המשיבים על רצונם להגן על ביתו של המשיב 1, ועל השמועה שהובילה אותם להגיע לאזור. נטען כי המשיבים לא ביקשו ליזום את אירוע התקיפה במכוון, וכי יש ליתן את הדעת לחלקם המצומצם בתקיפה עצמה. כן הפנו ב"כ המשיבים לתסקירי שירות המבחן, לעדויות האופי בעניינו של המשיב 4 ולכך שהמשיב 2 שירת כחייל בעת האירוע.

30. המשיבים עצמם הביעו חרטה על מעשיהם, ומסרו כי לא ישובו עליהם עוד.

... העתק תסקיר נפגע העבירה מצורף (במעטפה) ומסומן "ג".

... העתק תסקירי המשיבים מצורפים ומסומנים "ד"- "ט".

... העתק רישומם הפלילי של המשיבים 1 ו-5 מצורפים ומסומנים "י"- "יא".

## ג. גזר הדין

31. בגזר הדין שניתן ביום 29.10.25, עמד בית המשפט על אכזריות התקיפה שביצעו המשיבים והשלכותיה על נפגע העבירה: "היתה זו תקיפה אכזרית על ידי המון מתפרע, הממשיך לעשות שפטים במתלונן חסר האונים, עד שזה ראה את קיצו הקרב. תוצאות התקיפה ימשיכו ללוות את המתלונן שנים רבות, אפשר עד יומו האחרון." (פס' 11 לגז"ד).

32. בית המשפט עמד על חומרת העבירה בה הורשעו המשיבים ועל הפסיקה המנחה להחמיר בענישה בעבירות מסוג זה מטעמי הרתעה. כן נקבע כי להיבט כללי זה מצטרפים עיתוי ביצוע העבירה, במהלך אירועי "שומר חומות", והמניע הגזעני-לאומני שעמד מאחורי מעשי המשיבים, אשר כל אחד מהם מצדיק לבדו החמרה בענישה.

33. טענת ההגנה לפיה יש לתת משקל מכריע למעשים שיוחסו לכל אחד מהמשיבים, נדחתה בהתאם לפסיקה המנחה כי בעבירות המבוצעות על ידי המון זועם אחריות הנאשם נקבעת לפי המטרה המשותפת של ההמון שהוא היה חלק ממנו. בנוסף, עמד בית המשפט על האינטרסים החברתיים שנפגעו ממעשי העבירות.

34. ביחס לקביעה כי ברקע מעשיהם של המשיבים עמד רצונם להגן על בית המשיב 1, נקבע כי גם בנסיבות כאלה נדרשת שמירה על שלטון החוק במובן של הזעקת כוחות משטרה ללא עשיית דין עצמי, זאת בייחוד כאשר המשיבים הבחינו מיד כי נפגע העבירה לבדו, לא חמוש ולא נושא חומרי בעירה.

35. לנוכח האמור והמפורט בגזר הדין, קבע בית המשפט קמא כי מתחם העונש ההולם בגין עבירת החבלה בכוונה מחמירה על רקעה הלאומני, נע בין 50 ל-60 **חודשי מאסר בפועל**, מאסר מותנה ופיצוי משמעותי לנפגע העבירה. ביחס לעבירות הרכוש, נקבע מתחם הנע בין 6 ל-16 **חודשי מאסר בפועל**, מאסר מותנה ופיצוי לנפגעי העבירה.

36. בית המשפט לא מצא הצדקה לסטות ממתחמי הענישה, וזאת בשים לב להערכת שירות מבחן שלא בא בהמלצה שיקומית, ולנוכח העובדה שהמשיבים בחרו להכחיש ולצמצם מאוד מחלקם הכללי ונמנעו מלחשוף את מלוא התמונה העובדתית, באופן שמקשה לומר כי הם מתחרטים ומבקשים לעלות על נתיב של שיקום. נסיבותיהם האישיות, כפי שעלו מהתסקירים, נשקלו, וכך גם גילם הצעיר ותקופת שהותם במעצר ממשי ובאיזוק אלקטרוני.

37. בשים לב לאמור, מיקם בית המשפט קמא את עונשם של המשיבים בתחתית המתחמים וגזר עליהם את העונשים הבאים:

א. המשיב 1 – בשים לב לעברו הפלילי וחלקו באירוע, הוטלו עליו 52 **חודשי מאסר בפועל** בגין אירוע התקיפה, ובנוסף 6 **חודשי מאסר בפועל במצטבר** בגין עבירות הרכוש. בית המשפט הפעיל מאסר מותנה בר הפעלה בן 5 חודשים, באופן בו סך הכל ירצה המשיב 1 60 **חודשי מאסר בפועל**, בניכוי ימי מעצרו. זאת, לצד מאסרים מותנים, פיצוי בסך 40,000 ₪ לנפגע העבירה התקיפה, ופיצוי בסך 1,500 ₪ לכל אחד משני נפגעי העבירה שרכביהם ניזוקו.

ב. המשיב 2 – בשים לב לחלקו באירוע ולהיותו במעצר ממשי ברצף מאז מעצרו בתיק זה, הוטלו עליו 50 **חודשי מאסר בפועל** בגין אירוע התקיפה, בניכוי ימי מעצרו, ובנוסף 6 **חודשי מאסר בפועל במצטבר** בגין עבירות הרכוש, באופן בו סך הכל ירצה 56 **חודשי מאסר בפועל**, בניכוי ימי מעצרו. זאת, לצד מאסרים מותנים, ופיצוי בסך 40,000 ₪ לנפגע העבירה התקיפה, ופיצוי בסך 1,500 ₪ לכל אחד משני נפגעי העבירה שרכביהם ניזוקו.

ג. המשיב 3 – הוטלו עליו 50 **חודשי מאסר בפועל** בגין אירוע התקיפה, בניכוי ימי מעצרו, ובנוסף 6 **חודשי מאסר בפועל במצטבר** בגין עבירות הרכוש, באופן בו סך הכל ירצה 56 **חודשי מאסר בפועל**, בניכוי ימי מעצרו. זאת, לצד מאסרים מותנים, ופיצוי בסך 40,000 ₪ לנפגע העבירה התקיפה, ופיצוי בסך 1,500 ₪ לכל אחד משני נפגעי העבירה שרכביהם ניזוקו.

ד. המשיב 4 – הוטלו עליו 50 **חודשי מאסר בפועל** בגין אירוע התקיפה, בניכוי ימי מעצרו. זאת, לצד מאסר מותנה ופיצוי בסך 40,000 ₪ לנפגע העבירה התקיפה.

ה. המשיב 5 – הוטלו עליו 50 **חודשי מאסר בפועל** בגין אירוע התקיפה, מאסר מותנה, ופיצוי בסך 40,000 ₪ לנפגע העבירה התקיפה. נוכח העובדה שהמשיב 5 ריצה עונש מאסר בגין הרשתו בתיק אחר בגין עבירות שנעברו בתקופה סמוכה, הורה בית המשפט על חפיפה של 6 חודשים בין שני עונשי המאסר.

... העתק גזר הדין מצורף ומסומן "יב".

על החלטת בית המשפט קמא לפיה מעשיהם של המשיבים אינם עולים כדי מעשה טרור, ועל קולת עונשי המאסר שהושתו על המשיבים – מוגש הערעור שבכותרת.



## נימוקי הערעור

### ד. הערעור על הכרעת הדין – חבלה בכוונה מחמירה כמעשה טרור

38. ערעורה של המערערת על הכרעת דינו של בית משפט קמא, ממוקד כאמור בקביעת בית המשפט כי לא הוכח שעבירת החבלה בכוונה מחמירה בה הורשעו המשיבים בוצעה בנסיבות "מעשה טרור" כהגדרתו בחוק, וכי עבירה זו בוצעה על רק לאומני "בלבד" ולא במטרה לעורר פחד או בהלה בציבור.

39. יצוין כי לאחרונה הוגש על ידי המערערת ערעור שבמרכזו עומדת שאלת הפרשנות לסעיף קטן (2) בהגדרת "מעשה טרור", הקבועה כאמור בחוק המאבק בטרור, במסגרת ע"פ 2261/24, אשר קבוע לדין ליום 13.5.26 בפני בית המשפט הנכבד.

40. בטרם תפרט את נימוקיה, המערערת תשוב ותדגיש כי מעשיהם של המשיבים בוצעו בעיצומם של אירועי "שומר חומות", תקופה של מתיחות ביטחונית חריגה שהתאפיינה בגל התפרעויות אלימות ברחבי הארץ במקביל למערכה צבאית מול ארגון חמאס בעזה, כשברקע מטחי רקטות בלתי פוסקים לעבר אוכלוסייה אזרחית.

41. בית משפט נכבד זה עמד לא פעם על החומרה היתרה במעשים דומים המבוצעים על רקע מתיחות ביטחונית חמורה. כך למשל, בע"פ 901/22 **מדינת ישראל נ' מוחמד אסווד** נקבע כי:

"... יש מקום ליתן משקל מתאים גם לפרק הזמן שבו נעברו העבירות, במהלכו הייתה האוכלוסייה האזרחית נתונה למתקפה של אלפי רקטות, כפי שמתואר בכתב האישום המתוקן, ובמקביל התעורר גל של הפרות סדר והתפרעויות אלימות, שכלל תקיפת כוחות הביטחון, כמו גם תקיפת אזרחים יהודים וערבים. גם בכך יש להקריין גם על אפיוני החומרה של ההתפרעות והעבירות האחרות שבוצעו ממניע של גזענות."

42. המערערת תטען כי בנסיבות העניין ועל הרקע האמור מעשיהם של המשיבים נעשו במטרה לעורר פחד או בהלה בציבור. מסקנה זו מתחייבת ממספר טעמים, אשר כל אחד עומד באופן עצמאי, ובוודאי כי כולם יחדיו מוליכים למסקנה המתבקשת:

**ראשית**, המערערת תטען כי הראיות בתיק מלמדות כי בעניינם של המשיבים מתקיימת חזקת הכוונה ביחס למטרה של לעורר פחד או בהלה בציבור, וכי חזקה זו לא נסתרה ואף הוכח כי זו היתה מטרתם בפועל. משכך, ובהתאם להוראות החוק – המורות כי המטרה לעורר פחד או בהלה לא צריכה להיות בלעדית או עיקרית – המערערת תטען כי אין בקביעת בית המשפט קמא, לפיה מטרת המשיבים, מלכתחילה, הייתה להגן על ביתו של המשיב 1, כדי לסתור את קיומה של המטרה לעורר פחד או בהלה בציבור. למצער היה על בית המשפט לקבוע כי מתקיימת בענייננו הלכת הצפיות ביחס למטרה הנדרשת להגדרת "מעשה טרור". **שנית** תטען המערערת, כי קיומם של סממנים "טרוריסטיים" על המשיבים אכן עשוי להוות אינדיקציה לפעולה בשם ארגון טרור, זה או אחר, אך העדר סממנים מעין אלו אינו שולל, כשלעצמו, היותו של מעשה "מעשה טרור", הגדרת מעשה טרור על פי חוק אינה טעונה השתייכות לארגון טרור והדברים נכונים ביתר שאת כאשר מדובר בלינץ' על רקע לאומני שניצת בספונטניות על ידי המון מוסת. **שלישית**, העובדה כי מעשה הלינץ' בוצע בשעת לילה, במקום מבודד ושלא בפרהסיא, אינה פוגמת במאום, בנסיבות עניינו, בחזקה שהתקיימה מטרה לעורר פחד או בהלה בציבור – למצער בדרך של צפיית התקיימות תוצאה זו כאפשרות קרובה לוודאי. הכל כפי שיפורט להלן.

### מטרת המשיבים הייתה לעורר פחד ובהלה בציבור

43. המערערת תטען כי בתקיפה אלימה בחבורה, על ידי רעולי פנים, במקום מבודד ועל רקע לאומני, אשר דבר התרחשותה מתפרסם ברבים, יש משום הטלת אימה על הציבור, ובמיוחד אמורים הדברים ביחס לאירועי "שומר חומות". המערערת סבורה, כי חזקה זו לא נסתרה, ואף לא יכלה להיסתר, באמצעות הקביעה כי מטרת המשיבים הייתה גם להגן על בית המשיב 1. המערערת תטען כי קביעה זו שגויה מן הטעמים הבאים:

44. ראשית, המערערת סבורה כי מכלול הראיות בתיק מלמדות כי חזקה על המשיבים כי היו מודעים לכך כי מעשיהם יעוררו פחד או בהלה בציבור (ראו בשיויים המחייבים: ע"פ 1852/24 פלוני נ' מדינת ישראל (5.6.2024)).

45. חזקה זו מקבלת משנה תוקף בענייננו, נוכח העיתוי בו בוצע הלינץ' האכזרי בנפגע העבירה – תקופה מתוחה, שבה גל פרעות אלימות שטף את הארץ. המערערת תטען כי הפחד והבהלה שררו בציבור בכל עבר, וכי כל אירוע אלימות שבוצע על רקע לאומני בתקופה זו ליבה תחושות אלו בקרב הציבור בישראל. בית המשפט הנכבד עמד פעמים רבות על האלימות ששטפה את הארץ במסגרת אירועי "שומר חומות". כך למשל, נקבע כי "...היו אלו ימים קודרים, בהם אלימות ושנאה גאו ברחובות ישראל והתפרעויות ממניעים גזעניים לאומניים התרחשו מדי יום ביומו. במערכה זו, אזרחי ישראל היו שרויים תחת אלימות בשתי חזיתות בה בעת – מבית ומחוץ." (ע"פ 2313/22 סרור נ' מדינת ישראל (7.11.2022)).

46. לכך, מתווספת השתלשלות האירועים שקדמה לתקיפה, אשר מחזקת את המסקנה כי מטרתם של המשיבים לא היתה רק להגן על בית המשיב 1, אלא גם לעורר פחד ובהלה בקרב הציבור, ולו בקרב הציבור היהודי.

47. כאמור, המשיבים 1-3 הורשעו בביצוע עבירות רכוש על רקע גזעני. ביחס למעשים אלו קבע בית המשפט קמא כי "לא מן הנמנע שהכעס על מאורעות האתמול ורצון לנקמה, לצד המתנה לעימות, בגיבוי חברים ותומכים רבים, היא שהובילה את הנאשם 1, באותו הזמן לחפש פורקן ונקמה, כדבריו שלו, ולצאת ולחפש יהודים, דווקא כדי לפגוע בהם, ובהעדרם נמצא פתרון של פגיעה ברכוש שזיהו כשייך ליהודים..." (פס' 32 להכ"ד). עוד נקבע, כי המשיבים 2 ו-3 "הצטרפו ביוזעין, תוך הבנת המניעים, לנאשם 1 שהגדיר מטרה ברורה בטרם יצאו – לחפש יהודים ולפגוע בהם" (פס' 33 להכ"ד). בית המשפט אף קבע כי יש טעם בטענת המערערת, לפיה "הפגיעה ברכוש ממניע גזעני מובהק, לפני ובסמוך לתקיפת המתלונן, צובעת את כל האירוע בצבעים עזים של גזענות המשליכים גם על רקעו של אירוע התקיפה הסמוך..." (פס' 34 להכ"ד).

48. המערערת תטען כי מעשי המשיבים 1-3 במהלך האירוע המקדים לתקיפה, מלמדים על רצונם לפגוע דווקא ביהודים, לפרוע חוק ולהפגין אלימות לשמה, ממניעים לאומניים – ועל מטרתם להעביר מסר מרתיע לציבור היהודי בכלל ובשכונה בפרט, על רקע האירועים שאירעו בשכונה יום לפני ובתקופה של מתיחות ביטחונית מיוחדת. המערערת תדגיש כי אירועים אלימים רבים שהתחוללו במסגרת "שומר חומות" פרצו כתגובה לאירוע אלים כזה או אחר, ואין בכך כדי להפחית מהיותם מעוררי פחד או בהלה, ולהפך.

49. בנוסף לאמור, המערערת תטען כי מעשיהם של המשיבים גרמו פחד ובהלה **בפועל**, לכל הפחות בקרב הדיירים הגרים בשכונה, שחלקם אף פגשו את נפגע העבירה בשארית כוחותיו, חבול ושותת דם, מתחנן לעזרה. כן נגרמו פחד ובהלה בקרב הציבור שנחשף לאירוע הלינץ' באתרי האינטרנט השונים – כאשר אלה ואלה נופלים בגדר "ציבור". ויוזכר, כי לפי חוק המאבק בטרור "ציבור – **לרבות חלק מן הציבור**, ציבור שאינו בישראל וציבור שאינו ישראלי" [ההדגשה ע"י הח"מ].

50. המניע הלאומני שנקבע כי התקיים ביסוד מעשיהם של המשיבים, יחד עם העיתוי בו בוצעו העבירות והפחד שפקד את הציבור מאירועים קודמים, האירוע המקדים ואמירות המשיבים לפיהן הם מבקשים לנקום ביהודים ופרסום הלינץ' בציבור בכלל ובקרב הציבור היהודי בשכונה בפרט – מובילים יחדיו למסקנה כי לא זו בלבד שחזקה על המשיבים שמטרתם היתה שמעשיהם יעוררו פחד או בהלה בציבור – אלא שזו היתה גם מטרתם בפועל.

51. משהייתה למשיבים מטרה לעורר פחד או בהלה, תטען המערערת כי אין משמעות לשאלה האם היתה להם גם מטרה **נוספת**. שהרי, שחוק המאבק בטרור קובע מפורשות כי "אין נפקא מינה אם המניע או המטרה המנויים בפסקאות (1) ו-(2) היו המניע או המטרה הבלעדיים או העיקריים למעשה או לאיום". לפיכך, גם אם התקבלה גרסת המשיבים לפיה תקפו את נפגע העבירה **גם** כדי למנוע ממנו לפגוע בבית המשיב 1 – אין בכך כדי לסתור את העובדה כי הם פעלו **גם** במטרה לעורר פחד או בהלה, וממילא שלא עלה בידיהם לסתור את החזקה לפיה פעלו **גם** במטרה זו.

52. **שנית**, המערערת תטען כי הלכת הצפיות מתקיימת בענייננו. סעיף 2(ב) לחוק המאבק בטרור, הקובע כי "בכל מקום בחוק זה שבו נאמר 'מטרה', ראייה מראש את התרחשות התוצאות, כאפשרות קרובה לוודאי, כמוה כמטרה לגרמן", מחיל באופן מפורש את כלל הצפיות על המטרה הקבועה בסעיף קטן (2) להגדרת מעשה טרור. על אף האמור, הכרעת דינו של בית המשפט קמא, נעדרת התייחסות כלשהי להלכת הצפיות ביחס להגדרת המעשה כ"מעשה טרור".

53. המערערת סבורה כי קשה להעלות על הדעת שחבורה היוצאת בשעת לילה מאוחרת, רעולת פנים, מבצעת פגיעות ונזקים לרכבים ממניע לאומני, וממשיכה ומבצעת לינץ' אלים באדם בודד, בחורשה, המהלך בגפו בשעת לילה מאוחרת, מבלי שהוא מחזיק כל אמצעי לפגיעה, על רקע היותו יהודי בלבד – לא תצפה ברמת ודאות קרובה לוודאי שהדבר יעורר פחד ובהלה בקרב הציבור הרחב ובפרט הציבור היהודי המתגורר בשכונה, ובייחוד בעיתוי בו בוצעו המעשים. יצוין כי ההוראה האמורה מהווה למעשה חזקה חלוטה, שלא ניתן לסתור אותה.

54. המערערת תטען כי בעיר חיפה בפרט התרחשו אירועי טרור עובר לאירוע דגן, ובכך יש לחזק את המסקנה כי המשיבים היו מודעים לאפשרות שמעשיהם יעורר פחד ובהלה בציבור.

55. לפיכך, ובהינתן שהמשיבים היו מודעים שקרוב לוודאי שמעשיהם יעוררו פחד ובהלה – הרי שהתקיימה בעניינם הלכת הצפיות, ולפיכך, וכמצוות המחוקק, יש לראותם כמי שפעלו במטרה לכך.

### סממני ארגון טרור

56. בשולי הדברים ייחס בית המשפט קמא משקל לכך שלא אותר אצל המשיבים סממן חיצוני המעניק למעשיהם ממד טרוריסטי "כגון ביטוי הזדהות עם ארגון טרור כלשהו במדיה שברשותם או בכל אופן אחר" (פס' 108 להכ"ד). המערערת תטען כי על אף שלעיתים שייכות לארגון טרור מהווה אינדיקציה

ליסוד הנפשי של מבצעי עבירת טרור, העדרה של אינדיקציה להשתייכות בענייננו אינו מעלה או מוריד. ודוק, למשיבים לא יוחסה עבירה של הזדהות עם ארגון טרור, ואין כל צורך להוכיח קשר או הזדהות עם ארגון טרור כזה או אחר לשם ביסוס "מעשה טרור". הפחד והבהלה שיצרו מעשיהם של המשיבים, אינם תלויים בסממנים טרוריסטיים כאלה או אחרים ואין כל דרישה כזו בהוראות החוק.

57. זאת ועוד, מעשי הטרור אשר בוצעו בתקופת "שומר חומות" התאפיינו בהיותם מעשים ספונטניים של המון מוסת. בהקשר זה, תפנה המערערת את בית המשפט הנכבד לדברי ההסבר בהצעת חוק המאבק בטרור, שם צוין בין היתר כי:

"הקושי להיאבק בטרור נובע מכך שלמעשה מדובר באויב רב-פנים הפועל בשיטות מגוונות וכלפי יעדים שונים. כך, למשל, **פעיל טרור עשוי לפעול באופן עצמאי או להשתייך לארגון טרור**, פעולת טרור עשויה להתבצע באמצעות כלי נשק קונבנציונלי, בלתי-קונבנציונלי או בכל אמצעי אחר, יעדי הטרור עשויים להיות אנשים או רכוש, מטרה מוגדרת מראש או שרירותית וכן הלאה." [ההדגשות ע"י הח"מ].

58. לא בכדי ייחד המחוקק עבירות שעניינן הזדהות עם ארגון טרור (ר' סעיף 24(א) לחוק המאבק בטרור), ולא בכך עסקינן. כאמור, במקרים של מעשי אלימות לאומנית, בפרט במסגרת אירועי שומר חומות, הורשעו פורעים – יהודים וערבים – במעשי טרור, ללא כל שייכות לארגון טרור כזה או אחר, ואף חרף טענות לאי הזדהות עם ארגוני טרור (ר' למשל ע"פ 1759/24 פלוני נ' מדינת ישראל (24.4.2025)).

#### ביצוע התקיפה במקום חשוד ומרוחק

59. המערערת תטען עוד כי שגה בית המשפט קמא בהתייחסו לכך שהאירוע התרחש בשעת לילה, במקום מבודד שלא בפרהסיה, כחלק מהנימוקים לקביעה כי מעשי המשיבים לא עוררו פחד או בהלה בציבור – כאשר הלכה למעשה, האירוע, על אף שהתרחש שלא בפומבי, עורר, כפי שנטען לעיל, פחד ובהלה בפועל. לטעמה של המערערת, מדובר בענייננו בנסיבה שיש בה כדי להעצים את הפחד והבהלה שעוררו מעשי המשיבים בציבור, בשים לב להפקרת נפגע העבירה לגורלו כשהוא פצוע ושותת דם. יצוין, כי המשיבים ביצעו את הלינץ' במקום חשוד ומבודד, כאשר לא היה סיכוי כי יהיה מי שיעצור אותם מלעשות שפטים בנפגע העבירה.

נוכח כל האמור לעיל, המשיבה תטען כי קביעתו של בית המשפט קמא לפיה אירוע התקיפה האכזרי שביצעו המשיבים אינו בגדר מעשה טרור, משום שלא הוכח כי פעלו במטרה לעורר פחד או בהלה בציבור – אינה יכולה לעמוד. בהתאם, המערערת תטען כי יש להרשיע את המשיבים בעבירה של חבלה בכוונה מחמירה בנסיבות מעשה טרור, כפי שיוחסה בכתב האישום.

#### **ה. הערעור על גזר הדין**

60. המערערת תטען כי העונש שהושת על המשיבים לא תואם את חומרת מעשיהם, את הקביעה כי הם נעשו על רקע לאומני, ואת עיתוי ביצועם על רקע אירועי "שומר חומות".

61. העונש הקבוע בחוק בצידה של עבירת חבלה בכוונה מחמירה, בה הורשעו המשיבים, העומד על 20 שנות מאסר, מבטא את עמדתו הערכית של המחוקק ביחס לחומרת העבירה ומחייב ענישה מחמירה מזו שנגזרה על המשיבים.

62. בענייננו, העבירה בוצעה ממניע לאומני וכבר נפסק בהקשר זה כי יש להעביר מסר חד משמעי בדמות ענישה קשה ומחמירה, על מנת להרתיע, להוקיע ולשרש מעשים שכאלה (ר' למשל ע"פ 46122-01-25 **פלוני נ' מדינת ישראל** (15.5.2025) (להלן: "**עניין פלוני**")). בית משפט נכבד זה חזר והדגיש בפסיקתו כי ביצוע עבירות ממניע לאומני, וביתר שאת בתקופה של מערכה צבאית מול אויב חיצוני, יוצר פגיעה ממשית במרקם החיים המשותפים העדין, מעמיק את האיבה בין הקבוצות בחברה הישראלית ומערער על סדרי המשטר הדמוקרטי. בהקשר זה נפסק כי מעשים מסוג זה "...עלולים להגביר מתח וללבות שנאה בין קבוצות שונות באוכלוסייה. הם זורעים פחד וחוסר בטחון בקרב הציבור, ופוגעים בערכים של סובלנות, שוויון ודו-קיום. המעשים פוגעים ברקמה העדינה של החיים במשותף במדינה". כן נקבע כי "ראוי אפוא שמתחם הענישה, ועונשם של המשיבים בתוכו, ייתן ביטוי גם לפגיעה המשמעותית בערכים חברתיים אלה." (ע"פ 5794/15 **מדינת ישראל נ' טויטו** (31.1.2016), בפס' 14. עוד ראה ע"פ 3981/14 **פלוני נ' מדינת ישראל** (3.8.2014); ע"פ 5469/13 **פלוני נ' מדינת ישראל** (13.4.2014)).

63. המערערת סבורה כי העיתוי הרגיש בו בוצעו העבירות, בזמן של גל תקיפות אלימות בין אזרחים על רקע לאומני וגזעני, לא קיבל ביטוי דיו בגזר הדין. ויודגש כי לא דומה ביצוע מעשה אלימות ממניע לאומני-אידיאולוגי במצב רגיעה, לביצוע המעשה במצב שבו "השטח תוסס", והיה מקום ליתן לכך משקל משמעותי. בית משפט נכבד זה חזר וקבע, מספר רב של פעמים, כי יש לראות בחומרה יתרה עבירות שבוצעו ממניע גזעני במהלך ימים קשים אלה. כך למשל בע"פ 3245/23 **מדינת ישראל נ' מאדי** (1.10.2023) נקבע כי:

"בית משפט זה שב ועמד על חומרתן של עבירות המבוצעות במסגרת התפרעויות ממניע לאומני, אשר גולשות לא אחת להתפרצויות אלימות, זורות אימה בקרב הציבור ופוגעות בשלטון החוק והסדר הציבורי (ע"פ 8114/22 **מדינת ישראל נ' ראזם**, פסקה 17 (30.1.2023)). בפרט, נקבע כי יש ליישם מדיניות ענישה נוקשה ביחס לעבירות שבוצעו במסגרת ההתפרעויות שחלו בזמן מבצע 'שומר חומות', לנוכח היקפן החריג והעובדה שגרמו לאובדן חיי אדם, נזק רב לרכוש ופגיעה קשה בחוסן החברתי של תושבי מדינת ישראל.

בהתאם, במספר מקרים שהגיעו לפתחו של בית משפט זה הוחמר העונש שנגזר בערכאה הדיונית: כך בע"פ 3982/22 **מדינת ישראל נ' חג'וג'** (27.10.2022); בע"פ 577/22 **מדינת ישראל נ' אוחנינה** (6.3.2022); ובע"פ 901/22 **מדינת ישראל נ' אסווד** (24.2.2022). במקרים נוספים נדחו ערעורים שביקשו להקל בעונש שנגזר בבית המשפט המחוזי (ראו: ע"פ 6894/22 **אסכאפי נ' מדינת ישראל** (15.8.2023); ע"פ 7848/22 **אנסארי נ' מדינת ישראל** (2.5.2023); ע"פ 2313/22 **סרור נ' מדינת ישראל** (7.11.2022)).

64. המערערת תטען עוד כי בבואו לקבוע את מתחם הענישה, נתן בית המשפט קמא משקל יתר לקביעתו כי התקיפה בוצעה על רקע חשדם של המשיבים ורצונם להגן על בית המשיב 1. זאת, שעה שבאותו המקום קבע כי בנסיבות היה מצופה מהמשיבים לכל היותר לעכב את נפגע העבירה ולהזעיק משטרה ולא לנקוט בעשיית דין עצמי, בייחוד כאשר ראו המשיבים כי נפגע העבירה אינו חמוש ונמצא בגפו. המערערת תטען כי בחירתם של המשיבים בתקיפה אלימה וחסרת רחמים, ממניע לאומני, בכוונה להטיל נכות או מום או לגרום לחבלה חמורה נפגע העבירה שכל חטאו הוא שהינו יהודי – מחייבת מיצוי דין עם המבצעים. מיצוי הדין עם המשיבים יעביר מסר חשוב אשר יתרום למלחמה בתופעה בזויה זו, בה המון זועם מבקש לפגוע באזרחים תמימים אך על רקע לאומני-גזעני, ובכך להגביר את השנאה ולפגוע במרקם החיים העדין הקיים במדינה.

65. עוד תטען המערערת כי העונש שנגזר על המשיבים לא נתן משקל דיו לפגיעה החמורה בנפגע העבירה כתוצאה מאירוע הליני' שבוצע בו. נפגע העבירה חווה אימת מוות בידי ההמון, וחיייו השתנו, באופן טבעי, וללא היכר.

66. כן לא ניתן משקל מספק לעובדה שהלינץ' האכזרי בוצע בחורשה חשוכה. ממקרים שונים, ככלל ובמסגרת אירועי שומר חומות בפרט, עולה כי נפגעים רבים מאירועי לינץ' ניצלו דווקא על ידי עוברי אורח או שוהים אחרים במקום, בין אם על ידי עצירת הפורעים, ובין אם על ידי הזעקת גורמי אכיפה וכוחות הצלה (ר' לדוגמה ע"פ 1759/24 פלוני נ' מדינת ישראל (24.4.2025)). בענייננו, נותר נפגע העבירה לבדו מול המון זועם ללא כל סיכוי שיגיעו להושיעו. גם לאחר שהמשיבים סייעו לבצע בו את מעשיהם האכזריים, הם הפקירו אותו, שותת דם, חבול ושרוע על הרצפה. כאמור, אך בנס ובכוחות אחרונים הצליח נפגע העבירה להביא את עצמו לסביבת מגורים, ורק כך ניצלו חייו. ניתן רק לדמיון מה היה קורה אילו היה מגייס את כוחותיו ונותר לבדו בחורשה.

67. לבסוף, המערערת תטען כי קבלת ערעורה על הכרעת הדין מחייבת כמובן את החמרת עונשו של המשיב, שכן משמעות הקביעה שעבירת החבלה בכוונה מחמירה בוצעה בנסיבות מעשה טרור, משמעותה עונש מקסימלי של 25 שנות מאסר, ולא של 20 שנות מאסר "בלבד".

68. ביחס לכך תבקש המערערת להפנות לעניין פלוני, ובו נקבע כדלקמן:

"7. חומרת המעשים שבהם הורשע המערער מתעצמת גם בהתחשב בהיותם "מעשה טרור". על רקע איומי הטרור, ופגיעתו הרעה בחיי אדם ובסדר החברתי והציבורי כאחד, נחקק בשנת 2016 – חוק המאבק בטרור. הסדריו של החוק, בין היתר, מסייעים לרשויות החוק באכיפת הטרור ובניסיון למגר, ובנוסף הם מכתיבים מדיניות ענישה ייחודית והולמת למקרים מעין אלו.

במקרה שלפנינו, המערער הורשע כאמור גם בעבירת מעשה טרור של חבלה בכוונה מחמירה, בנסיבות סעיף 37 לחוק המאבק בטרור שעניינו החמרת הענישה על מעשים אלו, עד כדי כפל העונש הקבוע לאותה עבירה אך לא יותר מ-25 שנים. מדיניות הענישה ביסודו של סעיף זה הוסברה בזו הלשון:

"נוכח מאפייני הטרור, חומרתו המיוחדת, והשלכותיו על כל תחומי החיים האזרחיים בישראל, מוצע כי ביצועה של עבירה המהווה 'מעשה טרור', יהווה נסיבה מחמירה אינהרנטית לביצוע העבירה, והוא ישליך על העונש המרבי הקבוע לעבירה. בעבירות מסוג זה, יש מקום להדגשה מיוחדת הן של תכלית ההרתעה שבענישה, והן של עקרון הגמול. זאת - בעיקר נוכח המניע האידיאולוגי שבבסיסן, ההישענות על שיתוף הפעולה האזרחי, וההשפעה והנזק שעבריינות זו גורמת לכלל האוכלוסייה בישראל" (דברי הסבר להצעת חוק המאבק בטרור, התשע"ה-2015, ה"ח הממשלה 1104, 949).

עניינו הרואות כי "סעיף 37 לחוק המאבק בטרור מבטא אפוא 'עליית מדרגה' בענישה כלפי מעשי טרור" (ע"פ 8114/22 מדינת ישראל נ' ראזם, פסקה 21 [נבו] (30.1.2023)). המשמעות היא כי מלבד החומרה הבסיסית של כל עבירה ועבירה, "מעשה טרור" מוסיף נסיבה נוספת לחומרה בעטיה ייענש העבריין עד כדי כפל העונש המרבי."

## סיכומם של דברים

69. המערערת תטען כי שגה בית המשפט קמא בקביעתו כי עבירת החבלה בכוונה מחמירה שביצעו המשיבים לא היוותה "מעשה טרור". מכלול הראיות בתיק ונסיבות העניין מלמדים כי חזקה על המשיבים שהיו מודעים לכך שמעשיהם יעוררו פחד ובהלה בציבור. משהתקיימה חזקת הכוונה בעניינם, לא ניתן לקבל את קביעתו של בית המשפט כי לא גרסת המשיבים לפיה ביצעו את הלינץ' במטרה להגן על ביתו של המשיב 1, סותרת את חזקת הכוונה ביחס למטרה לעורר פחד או בהלה בציבור, לנוכח כך שהחוק אינו דורש כי המטרה לעורר פחד או בהלה בציבור תהיה המטרה הבלעדית. זאת ועוד, אין בהיעדר סממני טרור על המשיבים, ובעצם ביצוע הלינץ' בחורשה חשוכה, כדי לגרוע

מהפחד והבהלה שיצרו מעשיהם האלימים של המשיבים. מטבע הדברים, קבלת הערעור על הכרעת הדין מחייבת כשלעצמה את החמרת עונשם של המשיבים.

70. עוד תטען המערערת כי אף במנותק מהערעור על הכרעת הדין – העונשים שהוטלו על המשיבים לא מבטאים דיים את החומרה הרבה במעשיהם, את התוצאות הקשות של מעשיהם העולות מן החבלות החמורות שנגרמו לנפגע העבירה, הפגיעה בערכים המוגנים, העיתוי ופוטנציאל הנזק הטמון במעשים מסוג אלו.

**אשר על כן, מתבקש בית המשפט הנכבד לקבל את הערעור, להרשיע את המשיבים בעבירת החבלה בכוונה מחמירה בנסיבות מעשה טרור כפי שיוחסה בכתב האישום, ולהחמיר באופן ניכר את עונשי המאסר בפועל שהושתו על המשיבים.**

היום, כ"א כסלו תשפ"ו

11 דצמבר 2025

רחל מטר  
מנהלת המחלקה הפלילית  
פרקליטות המדינה